

ЖИВОРАД НЕДЕЉКОВИЋ

УСПОН

ДРОЗД

В. К. Вилијамсу

Да сам имао могућности избора,
 Можда дрозд не би слетио
 У наџе заборављено дворишће
 И помно ме моштрио са жице за суцење веша,
 Знајући да раскоџан је мој врш.

Како је леп, имам коме да кажем и умножим
 Усхићење кад се враштим међу књиџе.
 Као увек замишљен над зделом јестива
 Којом ми узвраћаџи за слике
 Сшущиене чим искорачим у нови сјај.

Намешинуш нам је начин живљења, али
 Тренуџи озарења који наруџе усшалености,
 Поколебавџи нас у уверењу да шреваџе
 Наџих шела односе нам слућену радосш,
 Враше срџима јасну мисао о духу
 Који увек бира.

Данас је изабрао шшшцу да шшшлу зиму
 Мојих мисли наџовещшва, љубави моја.
 До вечери биће још наџовещшјаја, још
 Помносшш и дивљења на невидљивој жиџи
 Сшремној да издрџи нова свишњања и зџаснућа.

Преосџаје нам да из ове свеџлосџи
Никуда не крочимо, свеџлосџи
Осџаје да ѓнезди се у нама.

ИСТИНСКО БУЋЕЊЕ

У жељној џећини ѓроведох мноѓо ѓодина.
Знам џачан број, али нису важни бројеви
У неџрекидном џом сну. За оснажену језу
Они су без значаја, наизѓлед деле судбину
Траѓова на џколској џабли и џаџирића које
У замену за новчанице добијам на каси.

Пресџавао сам неџакнуџо време, не дирнувџи
Оѓроман број свеџова који били су ѓри руџи.
Иако налик беѓу, сан не беџе бексџиво; зар бих се
Од радосџи и доброџе ѓудске у њеѓа склањао,
Зар беѓао од духа за којим чезнуо сам у џећини,
Склоњен у оџсену да је сав свеџ од самоѓа духа;
Сџоџљеносџи назирах, мнијуѓи да већеѓ сна нема.

У оџџорној џећини оџеџ редим свој џосед,
Само не сањам: ено, ружа џосађена овом руком
Оџојно мами, ено, маѓнолија цвеџа, а зрнца
Рибизле драже; ено, неко узѓред чџџа моје џесме
У књижари ѓде доносих невидљиве своје књиге.

Ево ѓа дечак коме дарујем највиџе џџо моѓу:
Украсе насџале на своду џела, уџрављене
Ка срџу и друѓе, свакоѓа часа све ѓрисније
У додирима, обасјане у усџењу мојих кџџи.

Буди ме џо малено уреџено срџе:
Таџа, хајде да иѓрамо коѓарку;
Кроз мреџиџу убаџујемо скакуџаву џослуџину
Планеџу да у џећини лиџава се бројева.

Проџуџџајуѓи ѓриликѓ, ѓресџраџен сабласноџѓу
Чврсџоѓ ѓиховоѓ језѓра, ѓреџуџџао сам свом духу
Да свеџли и ѓреџрајава у муклој џамаи.

Мој син учи, сања и ѓреџознаје изван ње.

СО

Све чеџће налазим у сџарези ѓонеки ѓрумен
Своџ исџрајноџ бивања заџурен ко зна када у илузији
Да неџресџано сџварам, дижем куле на џемелу
Од наслаџа бола и заборава; да нов сам
Чим крочим у јуџро, из дана у ноћ у којој насџану
Сџихови, џргани из наџовещџаја и ѓониџџења.

Понека ме свикла ѓесма, Soldier of fortune, July morning,
Smoke on the water, враџи у време кад ѓрамофонске ѓлоч
Беџу сав живоџ, наврџен звуцима и сном да биџу
Херој џиџаре. Кад концерџ несџуџаноџ бенда
Беџе сама со ѓосџојања; јоџ има зрнаџа у изрещеџаној
Бочиџи, овлажених знаџима, бунама дизаним у џелу.

О верносџи све знају дивни сџарци, расџевани на обали;
Певају: исџо је јуџро, језеро, чииљив је дим над џаласом,
Меџафоре зру. Оџиџао сам од ѓрлених, жудно,
Све дубље у ѓреџлеџе, желеџи сџиџаносџи и џраџ
На ѓлаџну сџуџџеном ѓреко џрајања. Тражеџи
О својим зрнима своју ѓесму, незаврџену, везену
Нежном руком на свили исџканој од оџсена моџ лика;

Неџресџано оџкривам ѓруменове избоденоџ свеџа,
Наизџлед јоџ сам у џима, моџан у ѓривидима;

Док чекам сажеџак, најсџпрожу ожеднелу форму
У којој речи бираџе друџи: певаџе не ѓомиџуџи
Да беџе херој срџа. Со, и ова вода ѓод сџубом сеџања.

УСПОН

Блаџи усџон кроз зебњу хлорофила,
Све до линије ѓовучене сџрасно буџноџџу
Винових лоза; џочкови ѓреџоџе ѓреко џе:
Уџледасмо коџлину и ѓарџеле. Иза бреџова,
Оџежалих од џладних речи, чекао нас је
Манасџир, раскриљен у славу указања.
Требало је раније да доџемо, рекла си,
Додавџи да су и близине жељне ѓреџерења.

И у шоме је живоїна драж: не наглии пред
Морањима и извесношћу да нам предсїоје
Сазнања, неїредвидива лечења у њима.
Не предухиїриїи поїребе, онда кад пуноћом
Нисмо истїински одређени. Живеїи сїокојно,
Као да овом живоїу нису нужна наща шела.

Указасмо се пред фрескама, цкроїећи гроздове
Мисли осећајем да због нечега смо грешни.
Да и због шоо колања вреди живеїи,
Искуїљиваїи се, као винари с їрскалицама
Што чине пред болещћу лозе и доба.
Наща је зашїиїїа расїрїена у молиїви,
У вери да лице унутра венуће посїуїно.
Да имаћемо довољно речи, и свеїлосїи и воду.
У їорїи умисмо се миљем из бунара,
Сїојене посудице наїојисмо мелемом.

После, їрещли смо временску линију и видели,
Оїеїи нови, села, їумїе за їрскање, зрење здравља.
Орла који завирује у наша срца и остїавља слике,
Све чистїїје од када на њима їреїознасмо
Соїсїївене обресе и обојено їреїераво миље.
Из језе шела и саосећања плавеїи истїекло,
Да се у њему као у бунару наших дуца оїледамо.
И шонемо, имајући увек час за искуїљење.